

မိုးတူရပျဉ်းဝေ

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

**အသည်းခံရရင်းအောင်
ကြည်နူးရပါတယ်...ကို**

၀ န် ၊ သို့ သိ န် ၊ ဂေ န် ၊

အခန်း (၁)

ကျစ်လျစ်သွယ်လျသောကိုယ်လုံး၊ ဖြူစင်ချောမွေ့သော မျက်နှာလေးနှင့် ရှုလိုက်တိုင်း တင့်တယ်နေသော သန္တာကြည်ဖြူဆိုသော မိန်းကလေးသည် ရန်ကုန် သန်လျင် လိုင်းကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။ ။

ကားဂိတ်နှင့် အတော်အလှမ်းကွာဝေးသော နေရာတွင် နေသည့် ကြီးတော်ဖြစ်သူ ဒေါ်သီရိ၏ အိမ်သို့ ခြေကျင်လျှောက်လာခဲ့သည်။ ။

သန္တာကြည်ဖြူရဲ့ ခေါင်းထဲမှာ ကြည်နူးသော အတွေးတွေ ဝေနေသည်။ ။

လူသူအသွားအလာ ကားအသွားအလာရှင်းနေသော လမ်းမှာ စိတ်လွတ်လက်လွတ်ကြီး ကိုယ်ပိုင်လမ်းလို သဘောထားပြီး တွေးတွေးငေးငေးနှင့် လျှောက်နေသည်။ ။

"တီ.. တီ"

စူးရှသော ကားဟွန်းသံက သူမရဲ့ အတွေးကို ရုတ်တရက်ကြီး ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက် ဖျက်စီးလိုက်သလို ထိတ်လန့်မှုဖြင့် သူမရဲ့ ကိုယ်လေးကို ဆွဲခါလိုက်သလို ဖြစ်သွားသည်။ ။

ကြောက်လန့်တကြား ရှောင်လိုက်စဉ်မှာ လမ်းဘေးသို့ ချော်လဲကျသွားသည်။ ။ လမ်းဘေးရှိ သစ်ပင်ချုံတွေကြောင့် နာကျင်မှုမရှိသော်လည်း လဲသည့်အရှိန်နှင့် ချက်ချင်းမထဖြစ်သေးပါ။

သူမလန့်ဖျပ်သွားသလို ပါဂျဲရိုကားကြီးကလည်း ထိတ်လန့်သွားပြီး တိခနဲ ရပ်သွားသည်။ ။ ကားပေါ်က အသက်သုံးဆယ်ဝန်းကျင်ရှိ လူချောချောတစ်ဦးက ဒေါသမျက်နှာကြီးနှင့် ကားပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့သည်။ ။

"သိပ်ပြီး သေချင်နေတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား"

ခါးကြီးထောက်ပြီး သန္တာကြည်ဖြူကို ဒေါသတကြီးနှင့် မေးသည်။ ။

"ဒါလောက် ဟွန်းတီးလာတာ မကြားနိုင်လောက်အောင် မင်း ဘာတွေ တွေးနေလို့လဲ"

ထိုသူကိုကြည့်ပြီး သန္တာကြည်ဖြူက စိတ်တိုသွားသည်။ ။

ဒါကြောင့် တူညီသောလေသံနှင့် ပြန်၍ တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။ ။

"ရှင်ကရော ဘာတွေအရေးကြီးပြီး ဒီလောက် ကျဉ်းတဲ့ လမ်းထဲ တရမန်းကြမ်း မောင်းလာတာလဲ"

သန္တာကြည်ဖြူ ရန်တွေ့လိုက်တာကလည်း အမှန်ဖြစ်နေ၍ ထိုသူ ငြိမ်သွားသည်။ ။

"ရှင်တော်တော် လူမှုရေးစိတ်ဓာတ် ခေါင်းပါးတာပဲ။ တကယ်ဆိုရင် ကျွန်မဘယ်ထိသွားလဲ၊ နာသွားလား မေးသင့်တယ်"

"အင်း.. ဒါလဲ ဟုတ်တာပဲ"

စောစောက ဒေါသတွေ သူ့မျက်နှာက အကုန်လုံးနီးပါး လွင့်စဉ်သွားသည်။ ။

"ကဲ.. ထ"

သန္တာကြည်ဖြူရဲ့ လက်ကလေးကို ဆွဲထူလိုက်ပြီး သူက ပြုံးလိုက်သည်။ ။

ပေကျံကုန်သော ရွှံ့တွေကို သန္တာကြည်ဖြူက ခါထုတ်ပစ်နေသည် ။
လွင့်ကျသွားသော ပိုက်ဆံအိတ်ကို သူက ကောက်ယူပေးသည် ။

"မင်း ဘယ်နာသွားလဲ"

"ဘယ်မှ မနာဘူး ရွှံ့ပဲပေသွားတယ်"

"သေချာရဲ့ လား"

"သေချာပါတယ်"

"ဘာတွေ အရေးကြီးလို့ ရှင်က ကားကို ဒါလောက်မြန်မြန်ကြီး မောင်းလာတာလဲ"

"မင်းကရော ဘာပြုလို့ လမ်းလယ်ခေါင် တက်လျှောက်ပြီး ဟွန်းသံမကြား၊ ကားသံမကြား ဖြစ်နေတာလဲ"

"ကျွန်မစိတ်ကူးနဲ့ ကျွန်မပျော်ပြီး လျှောက်လာနေတာ ရှင့်ကြောင့် ကျွန်မရဲ့ အပျော်တွေ စိတ်ကူးတွေ ပျက်သွားရပြီ"

"တို့ ကလဲ တို့ စိတ်ကူးနဲ့ တို့ မောင်းလာနေတာ အချိန်မရလို့ အမြန် မောင်းနေတာလေ"

"ကားမြန်မြန်မောင်းတာ အန္တရာယ်ရှိတယ်ဆိုတာ ရှင်မသိဘူးလား"

သန္တာကြည်ဖြူက ဆရာကြီးလုပ်ပြီး ရန်ထောင်ဆုံးမသည် ။

"ကားလမ်းပေါ် တွေးငေးလျှောက်တာလဲ အန္တရာယ်ကို ဖိတ်ခေါ်တာပဲ"

တစ်ယောက်ရဲ့ အပြစ်ကို တစ်ယောက်ဖော်ထုတ်ရင်းနှင့် ကိုယ့်အပြစ်ကိုယ်စီ သိသွားကြသည် ။

"ဒါဆိုရင် ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်စလုံး အပြစ်ကိုယ်စီ ရှိကြတာပေါ့"

"ဟုတ်တယ်လေ"

"ကဲ.. ဒါဆို ကျေပြီပေါ့၊ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အပြစ်တင်စရာ မလိုသလို တောင်းပန်စရာလဲ မလိုဘူးပေါ့"

တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ပြီးပြီး ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ။

"မင်း တကယ်မနာဘူးနော်"

"ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး"

"ဘယ်သွားမလို့ လဲ ကျွန်တော်လိုက်ပို့ပေးမယ်"

"ရပါတယ် ကြီးတော်တစ်ယောက်အိမ်ကို သွားမလို့ ပါ"

"လိုက်ပို့ပေးပါ့မယ် ကားပေါ်တက်ပါ"

"နေပါစေ၊ ရောက်တော့မှာ ပါ"

"ကျွန်တော်က ဦးလေးအိမ်ကို သွားမလို့ လေ၊ အဲဒီဦးလေးကို ခဏခဏ သွားကြည့်ရတာ"

"ဦးလေးကို သိပ်ချစ်တယ်ဆိုပါတော့"

"ချစ်တာထက် စိတ်မချတာပါ၊ ဦးလေးက သိပ်သဘောကောင်းတယ်၊ သူ့ကို တစ်ယောက်တည်း လွှတ်ထားလို့ မဖြစ်ဘူးလေ၊ လိမ်ညာစားတတ်တဲ့ သူတွေ၊ အခွင့်အရေးသမားတွေ ရှိနေလို့ ခဏခဏ သွားကြည့်ပေးနေရတယ်"

ထိုသူရဲ စကားကိုကြားပြီး သန္တာကြည်ဖြူ ရယ်ချင်နေသည်။ ။ သူ့ထက် အသက်အရွယ် ကြီးသူကို စိတ်မချဘူးလို့ ပြောနေသော သူ့ပုံစံက ဆရာကြီးဒီဇိုင်းနှင့်ပါ။

"ကဲ.. ကျွန်တော်သွားမယ် လမ်းလျှောက်နိုင်ရဲ့ လား မထိခိုက်တာ သေချာတယ်နော်"

ထိုသူကိုကြည့်ပြီး သန္တာကြည်ဖြူက ရယ်ဟဟလေး ဖြစ်သွားသည်။ ။

"ရှင် ဒီစကားမေးတာ သုံးခါရှိပြီ၊ ကျွန်မ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး"

"ဒါဆိုရင် သွားမယ်နော်"

"ကောင်းပါပြီ"

ထိုသူက သူ့ရဲ့ ပြောင်လတ်နေသော ပါဂျဲရီးကားသစ်ကြီးပေါ် တက် သွားသည်။ ။

သန္တာကြည်ဖြူကို လက်ကလေးပြပြီး နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်သွားသ ည် ။ တစ်ယောက်ရဲ့ အမည်ကို တစ်ယောက် မမေးလိုက်မိကြပါ။

"အင်းလေ.. နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်တွေ့ကြမှာ မှ မဟုတ်တာ၊ တစ် ယောက်အမည်တစ်ယောက် သိစရာမလိုပါဘူး"

ရွံ့ဗွတ်တွေ အနည်းငယ်ပေကျသွားသော လုံချည်ကို ထပ်မံ ပွတ်သပ် လိုက်ပြီး သန္တာကြည်ဖြူက လမ်းလျှောက်ထွက်လာခဲ့သည်။ ။ ပါဂျဲရီး ကားက ခပ်မှန်မှန် မောင်းထွက်သွားပြီး သူမနှင့် ဝေးကွာသွားသည်။ ။

ဆယ်မိနစ်ခန့် လျှောက်မိပြီး ဒေါ်သီရိရဲ့ အိမ်သို့ သန္တာကြည်ဖြူ ရောက်ခဲ့သည်။ ။ နှင်းဆီတွေ ပွင့်ဖူးဝေနေသော ခြံဝန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ပြီး ပိတ်ထားသော တံခါးကို ခေါက်လိုက်သည်။ ။ တံခါးလာဖွင့်ပေးသူက ဒေါ်သီရိကိုယ်တိုင်ပါပဲ။

"ဟော.. သန္တာ ရောက် လာပြီကိုး"

"ဟုတ်တယ် ကြီးကြီး၊ နည်းနည်း နောက်ကျသွားတယ်"

"ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ သန္တာ၊ လုံချည်မှာ ရွံ့တွေနဲ့ ပါလား"

ဒေါ်သီရိက သန္တာကြည်ဖြူရဲ့ ကိုယ်လုံးလေးပေါ်က ရွံ့တွေကို တွေ့မြင်ပြီး တအံ့တဩနှင့် မေးသည်။

"မပြောချင်တော့ပါဘူး ကြီးကြီးရယ် လမ်းမှာ ချော်လဲလာလို့ "

"ဖြစ်ရလေကွယ်.. သန္တာက လမ်းကို ဘယ်လိုလျှောက်လို့ ချော်လဲရတာလဲ"

"လမ်းမှာ အရမ်းမောင်းလာတဲ့ ကားတစ်စီးကြောင့် ချော်လဲလို့ ပါ"

"အိုကွယ်... ရမ်းကားလိုက်တာ သန္တာ ဒီအတိုင်း ငြိမ်ခံခဲ့တာပဲလား"

"နည်းနည်းတော့ ပြန်ပြောလိုက်ပါသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့..."

"ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လဲ ပြောပါဦး"

ဆန္ဒစောနေသော ဒေါ်သီရိက သူမရဲ့ စကားကို ဆုံးအောင်နားမထောင်ဘဲ ကြားဖြတ်မေးသည်။

"ဒါပေမဲ့ သန္တာကလဲ မှားတယ်လေ ကြီးကြီးရဲ့ "

"ဘယ်လို မှားတာလဲအေ"

"သန္တာက တွေးပြီး လမ်းပေါ် တက်လျှောက်လာတယ်၊ သူကလဲ တွေးရင်း ကားမောင်းလာတယ်၊ အနားရောက်မှ မြင်ကြတာလေ"

"အင်း ဖြစ်ရမယ်"

"သန္တာ ရေချိုး အဝတ်အစား လဲလိုက်ချင်တယ်၊ ပြီးမှ ဦးမောင်တင့် ဆီ သွားကြမယ်နော်"

"အင်းလေး ဒီလိုပုံစံမျိုးကြီးနဲ့ သွားလို့ ဘယ်ကောင်းမလဲ"

"သန္တာ ရေမြန်မြန်ချိုးလိုက်ဦးမယ်"

"အေးအေး"

ဒေါ်သီရိရှေ့မှ ထွက် လာပြီး အခန်းထဲဝင် အဝတ်အစားလဲကာ
ရေချိုးခန်းသို့ ဝင်သည်။ ။

အခန်း (၂)

ရေချိုးရင်းနှင့် သန္တာကြည်ဖြူရဲ့ အတွေးက သည် ကိုလာရသည့် အကြောင်းရင်းဆီသို့ ပြန်ရောက်သွားပြန်သည်။ ။

သန္တာကြည်ဖြူ အသက်ဆယ်နှစ်သမီးကတည်းက ဖခင်ဖြစ်သူ ကွယ်လွန်သွားသည်။ ။ မိခင် ဒေါ်တင်တင်က တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေး သန္တာကြည်ဖြူကို လူလားမြောက်အောင် ကျွေးမွေးပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့သည်။ ။

ဖခင်ထားခဲ့သော ဥစ္စာပစ္စည်းများကို မလျော့ပါးရအောင် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံ ရှာဖွေခဲ့သည့်အတွက် သန္တာကြည်ဖြူသည် လူတန်းစေ့ နေနိုင်စားနိုင် ပညာသင်နိုင်ခဲ့သည်။ ။

အနုပညာကို ဝါသနာပါသော သန္တာကြည်ဖြူက အခြေခံအဆင့်မြင့် စာမေးပွဲကိုအောင်မြင်ပြီး ယဉ်ကျေးမှုတက္ကသိုလ်မှာ ဝင်ရောက်သင်ကြားခဲ့သည်။ ။

အဆိုအက ဝါသနာပါသူပီပီ ဆိုခြင်း၊ ကခြင်းကို ပြုလုပ်ရသည် ၊ သင်ကြားရသည် ကို လွန်စွာ ကျေနပ်အားရနေသည်။ ။

ဝါသနာပါသည့် ပညာကိုသင်ရင်း သန္တာကြည်ဖြူမှာ တိုးတက်မှုတွေ ရှိနေသည်။ ။

တစ်နေ့မှာ သန္တာကြည်ဖြူတို့ အိမ်သို့ သန်လျင်မှာ နေသော ဖခင်ရဲ့

အစ်မဖြစ်သူ အပျိုကြီး ဒေါ်သီရိက လာလည်သည်။ ။

ဒေါ်တင်တင်နှင့် ဒေါ်သီရိသည် သမီးယောက်မတို့ ရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် သင့်သင့်မြတ်မြတ် သိပ်မရှိလှသော်လည်း သန္တာကြည်ဖြူ ကြားခံနေ၍ တင်းတင်းမာမာ မရှိခဲ့ပါ။

အပျိုကြီးဖြစ်သော ဒေါ်သီရိက တူမလေးကို အလွန်ချစ်ရှာသည်။ ။

တူမလေးကြောင့် အိမ်သို့ အဝင်အထွက်လည်း ရှိနေသည်။ ။ ဒေါ်သီရိက သန္တာကြည်ဖြူ ကျောင်းကိစ္စကို မေးသည်။ ။

"သန္တာကြည်ဖြူ ဒီနှစ်နောက်ဆုံးနှစ်ဆိုတော့ ပြီးတော့မှာ ပေါ့နော်"

"ဟုတ်တယ် ကြီးကြီး၊ ရှေ့လထဲမှာ သင်တန်းဆင်းပွဲရှိတယ်"

"ဟုတ်လား"

"မမသီရိရေ အဲဒီမှာ သမီးက ပြဇာတ်တစ်ခုမှာ ဝင်ကရမှာ လေ"

"ဟုတ်လား၊ ဘာပြဇာတ်လဲ"

"သင်တန်းဆင်းပွဲမှာ ဝင်ကပြဖို့ လူစီစဉ်ရွေးတဲ့ အထဲမှာ သန္တာပါသွားတယ် ကြီးကြီး"

"ဟုတ်တယ် မမသီရိ၊ သမီးက သိပ်တော်လို့ အရွေးခံရတာလေ"

သမီးကိုသိပ်ပြီး အမွမ်းတင်တတ်သလို ကြွားလည်း ကြွားတတ်သော ဒေါ်တင်တင်က ဝင့်ကြွားစွာ ပြောသည်။ ။

"သိပ်တော်လို့ မဟုတ်ပါဘူး မေမေရယ်"

"ဒီလောက်ကျောင်းသားတွေ အများကြီးထဲမှာ သမီးကိုတော်လို့ ရွေးတာပေါ့ကွယ်"

"ကဲ.. ဘာပြဇာတ်လဲ ပြောပါဦး"

"အသစ်အဆန်း မဟုတ်သလို မရိုးနိုင်တဲ့ ရာမနဲ့ လက္ခဏာ ပြဇာတ်ပါ ကြီးကြီး"

"သမီးက ဘယ်နေရာက ပါရမှာ လဲ"

"မမသီရိကလဲ မယ်သီတာနေရာကပေါ့"

ဒေါ်တင်တင်က မမှန်းတတ်ရန်ကောဆိုသော မျက်နှာထားနှင့် ဝင်ပြောသည်။ ။

"ဪ.. မယ်သီတာ လုပ်ရမယ်ပေါ့"

"ဟုတ်တယ် ကြီးကြီးရယ်၊ အဲဒါလေ သန္တာက ပီပီပြင်ပြင် သရုပ် ဆောင်ချင်တယ် သိလား။ သန္တာရဲ့ အရည်အချင်းရှိသမျှကို အစွမ်းကုန် ထုတ်သုံးချင်တယ်"

"ဘယ်လိုထုတ်သုံးချင်တာလဲ ပြောပါဦး"

"ကိုယ်ပိုင်တီထွင်မှုလေးတစ်ခုပေါ့"

"အဲဒါကို ကြီးကြီးတို့ က အကြံပေးဖို့ ခက်သားလား။ ဗဟု သုတ အတွေ့အကြုံ မရှိဘူးလေ"

"သန္တာတို့ သင်တန်းဆရာမက အကြံပေးတာ၊ သန္တာရဲ့ တီထွင်မှု လေးတစ်ခုကို သူတို့ ကို တင်ပြပါတယ်။ အဆင့်ရှိတယ်ဆိုရင် ကပြခွင့်ပြုမယ်တဲ့ "

"ဟုတ်လား.. ဒါဆိုရင် အပြင်မှာ ကပြနေတဲ့ ဇာတ်ပွဲတွေနဲ့ ဆက်သွယ်ကြည့်ပါလား၊ ဇာတ်ဆရာကောင်းကောင်း တစ်ယောက်ဆီ အကူအညီတောင်းကြည့်လေ"

"သန္တာမှာ အဲဒီလိုရှာနိုင်ဖွေနိုင်တဲ့ အရည်အချင်း မရှိလို့ ပေါ့ ကြီးကြီးရယ်"

"အင်း ကြီးကြီးတို့ က အဲဒီလောကနဲ့ သိပ်စိမ်းတယ်ကွယ့်"

ချစ်တူမလေးအလို ဖြည့်ပေးချင်သော်လည်း ဒေါ်သီရိက မတတ်နိုင်ဘဲ ရှိနေသည် ။ စကားပြောနေရင်းနှင့် ဒေါ်သီရိရဲ့ ဦးခေါင်းထဲသို့ လင်းခနဲအသိတစ်ခု ပင်လာသည် ။

"နေဦး.. ကြီးကြီးနဲ့ မျက်မှန်းတန်းဖူးတဲ့ ဇာတ်ဆရာတစ်ယောက်တော့ ရှိတယ်"

"ဟုတ်လား၊ သူက ဘယ်သူလဲ"

"ဦးမောင်တင်တဲ့ ၊ ကြီးကြီးတို့ ငယ်ငယ်က အတော်နာမည်ကြီးတဲ့ ဇာတ်ဆရာတဲ့ "

"ဟုတ်လား ကြီးကြီး၊ သူက ဘယ်မှာ နေတာလဲ"

သန္တာကြည်ဖြူက အားတတ်သရော မေးသည် ။ ဒေါ်သီရိက အမှတ်ရလိုက်သည့်အတွက် ဝမ်းသာနေသည် ။

"ကြီးကြီးရဲ့ ခြံထဲက နှင်းဆီပန်းတွေကို သဘောကျပြီး တစ်နေ့ သူနဲ့ စကားပြောရင်းကနေ သိသွားကြတယ်လေ၊ ကြီးကြီးအိမ်ကို သူနှစ်ခါ လောက် လာလည်ဖူးတယ်၊ ကြီးကြီးကတော့ တစ်ခေါက်ပဲ သူ့ဆီ ရောက်ဖူးတာပါ"

"ဒါဆို သန္တာကို ကြီးကြီး ကူညီမှာ ပေါ့"

"အင်း.. သွားပြီး အကူအညီတောင်းကြည့်ရမှာ ပေါ့"

"သွားပေးပါ ကြီးကြီးရယ်"

"သူနဲ့ သွားတွေ့မယ်၊ အဆင်ပြေရင် သမီးဆီကို ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်

"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ကြီးကြီးရယ်"

ဒေါ်သီရိက စကားပြောဆိုပြီး ပြန်သွားသည် ။ ဒေါ်သီရိပြောသွားသော ကိစ္စအတွက် သန္တာကြည်ဖြူ မျှော်လင့်တကြီး ရှိနေသည် ။

ဒေါ်သီရိ ပြန်သွားပြီး နှစ်ရက်ခန့်အကြာမှာ သန္တာကြည်ဖြူ မျှော်လင့်နေသော စကားကို သန္တာကြည်ဖြူ ကြားလိုက်ရသည် ။

"သမီးရေ ဦးမောင်တင်နဲ့ တွေ့ပြီး သူက သမီးနဲ့ တွေ့ချင်တယ်တဲ့ ၊ မနက်ဖြန်မနက်ကို လာခဲ့ပါလား"

"လာခဲ့မယ် ကြီးကြီး"

"စောစောထွက်ခဲ့နော်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ"

ဒေါ်သီရိက တယ်လီဖုန်းကို ချသွားသည် ။ သန္တာကြည်ဖြူက ဝမ်းသာလွန်၍ မိခင် ဒေါ်တင်တင်ကို အားပါးတရ ပြောသည် ။

"မေမေရေ၊ ကြီးကြီးက ချစ်ဖို့ ကောင်းလိုက်တာ၊ သန္တာလုပ်ချင်တာကို ရအောင် လုပ်ပေးတယ်"

"ပါးစပ်လေးနဲ့ ကူညီရတာများ ဘာပင်ပန်းတာလိုက်လို့ "

"မေမေကလဲ ကြီးကြီးဆိုရင် အကောင်းမမြင်ဘူး"

"ညည်းရဲ့ ကြီးကြီးကရော ကျုပ်ကို အကောင်းမြင်လို့ လား"

"ထားလိုက်ပါတော့ မေမေ၊ ကြီးကြီးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မေမေနဲ့ စကားများ ရပေါင်းများ လို့ သန္တာမောနေပါပြီ"

"မောရင်လဲ မပြောနဲ့ "

ဒေါ်သီရိအပေါ်မှာ အမြင်မကြည်လင်သော မိခင်ကို ရှေ့ဆက်တိုးပြီး သန္တာကြည်ဖြူ မပြောတော့ပါ။

သူမ ပြောချင်တာသာ စွတ်ပြောတတ်သော မိခင်ရဲ့ စိတ်နေသဘောထားကို နှောကျနေအောင် သိသောကြောင့် ရှေ့ဆက်ပြီး မပြောတော့ဘဲ သူမရဲ့ အခန်းသို့ ဝင်လာခဲ့သည် ။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစောမှာ သန္တာကြည်ဖြူက အိပ်ရာက စောစောထပြီး ပြင်ဆင်ကာ သန့်လျင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည် ။

လိုင်းကားပေါ်မှာ လည်း သန္တာကြည်ဖြူက တွေးတောလာသည် ။ တစ်ချိန်က အလွန် နာမည်ကြီးခဲ့သော ဇာတ်ဆရာကြီး ဦးမောင်တင်နှင့် တွေ့ရမည့်အရေးကိုတွေးပြီး ပျော်နေသည် ။ သင်တန်းဆင်းပွဲမှာ အများနှင့်မတူသော တစ်မူထူးခြားသည့် ပြကွက်လေးတစ်ခုကို သူမ တင်ဆက်ချင်ပါသည် ။

သန့်လျင်မြစ်ကူးတံတားကြီးပေါ် ဖြတ်စဉ် သာယာလှပသော ရှုခင်း

ကို ခံစားလိုက်ပြန်သည်။ ။ တစ်ဖက်ကမ်းဆီ သန်လျင်မြို့သို့ရောက်ပြီး ကားဂိတ်ဆုံးမှာ ဆင်းလိုက်သည်။ ။

ပြီးတော့ အလှမ်းဝေးသော ကြီးဒေါ်၏ အိမ်သို့ လမ်းလျှောက်ထွက် လာခဲ့သည်။ ။ သင်တန်းဆင်းပွဲမှာ အကောင်းဆုံးဖြစ်လိုသည့် ဆန္ဒနှင့် စိတ်ကူးယဉ်ပြီး လျှောက်လာခဲ့သည်။ ။

လမ်းလျှောက်ရင်းနှင့် လမ်းမပေါ်မှာ သူမ လျှောက်နေပါလားဆိုသည်ကိုပင် မဆင်မခြင်နိုင်လောက်အောင် အတွေးတွေဝေနေသည်။ ။

ရုတ်တရက် ကားဟွန်းသံကြောင့် လန့်ပြီး ထအခုန် သူမ ချော်လဲခဲ့ရသည်။ ။

လွန်ပြီးသောအဖြစ်များကို ပြန်ပြောင်းတွေးရင်းနှင့် ရေမိုးချိုး ဖြီးလိမ်းပြီးသွားသည်။ ။ ရွံ့တွေပေနေသော အိတ်လေးအတွင်းက ဝတ်စုံကို ထုတ်ယူဝတ်ဆင်လိုက်သည်။ ။

ပြီးတော့ အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့ပြီး ထိုင်စောင့်နေသော ဒေါ်သီရိကို ပြင်ဆင်ပြီးစီးကြောင်း ပြောသည်။ ။

"သန္တာပြီးပြီ၊ ကြီးကြီး သွားမယ်လေ"

"သမီးကို လိုက်ပို့ပေးပြီး ကြီးကြီး ပြန်မယ်နော်"

"ဟင် ကြီးကြီးက စောင့်မနေဘူးလား"

"သမီးတို့ ချင်း အေးအေးဆေးဆေး ဆွေးနွေးကြပေါ့ကွယ်"

"ကောင်းပါပြီ ကြီးကြီးရယ်၊ အဲဒီဆရာကြီးနဲ့ တွေ့ရမှာ သန္တာ ကြောက်နေတာတော့ အမှန်ပဲ"

"မကြောက်ပါနဲ့ ကွယ် သူ့ကြည့်ရတာ သဘောကောင်းပုံရပါတယ်။ သမီးကို လိုလိုလားလား ခေါ်တွေ့တာ သဘောကောင်းလို့ ပေါ့"

တူဝရီးနှစ်ယောက် အိမ်မှ ထွက်လာကြသည် ။ ဒေါ်သီရိက သူ့ကားနှင့် လိုက်ပို့သည် ။ ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် သွားလိုက်တော့ ဦးမောင်တင်ရဲ့ အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်လာသည် ။ ခြံဝန်းကျယ်နှင့် သစ်သားဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသော ရှေးဆန်သည့် နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးကို တွေ့လိုက်ရသည် ။

ဒေါ်သီရိက ဝင်းတံခါးဝမှာ ကားကို ရပ်လိုက်သည် ။ သန္တာကြည်ဖြူက ကားပေါ်မှ မဆင်းသေးဘဲ ခြံထဲအဝင်းသို့ ငေးမောကြည့်နေသည် ။

"ကဲ ဒီကပဲ ဆင်းတော့နော်၊ ပြီးရင် သမီးဘာသာ ပြန်လာခဲ့တော့"

"ဟုတ်ကဲ့"

သန္တာကြည်ဖြူက ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည် ။ ဒေါ်သီရိရဲ့ ကား ပြန်ထွက်သွားသည် ။ ပိတ်ထားသော ဝန်းခြံတံခါးကြီးကို တွန်းကြည့်လိုက်သည် ။ စေ့ရုံစေ့ထား၍ အလိုက်သင့် ပွင့်သွားသည် ။

အတွင်းသို့ ဝင်လိုက်ပြီး ဝင်းတံခါးကို ပြန်ပိတ်သည် ။ အိမ်ကြီးဆီသို့ ရှေးရှုပြီး မဝံ့ရဲသော ခြေလှမ်းများ နှင့် လျှောက်လာခဲ့သည် ။ အိမ်ကြီးရဲ့ တံခါးပေါက်ဝသို့ ရောက်လာသည် ။ သံဘာဂျာတံခါးက ပွင့်နေသော်လည်း အထဲသို့ဝင်ရမှာ မဝံ့မရဲဖြစ်နေသည် ။ တံခါးဘေးပေါင်မှာ ရှိနေသော ခလုတ်အဖြူလေးကို နှိပ်လိုက်သည် ။ အသက် ငါးဆယ်ကျော်အရွယ် လူကြီးတစ်ယောက် တံခါးနားသို့ ရောက်လာသည် ။

"ဘာကိစ္စရှိလို့ လဲ မိန်းကလေး"

"ဆရာကြီးနဲ့ တွေ့ချင်လို့ ပါ"

"မိန်းကလေးနာမည်က သန္တာကြည်ဖြူလား"

"ဟုတ်.. ဟုတ်.. ဟုတ်ပါတယ်"

သန္တာကြည်ဖြူက ဝမ်းသာအားရ ဖြေလိုက်သည် ။ ဦးမောင်တင် ဟုတ်ဟန်မတူသော လူကြီးကို မျက်နှာချိုချိုလေးနှင့် ကြည့်နေသည် ။

"ဆရာကြီးက မိန်းကလေးလာမယ်ဆိုလို့ စောင့်နေသည် ။ ဧည့်ခန်းထဲ ကြွပါ"

အပြောအဆိုနှင့် ဝတ်စားပုံကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ထိုသူသည် သည်အိမ်ကြီးရဲ့ အလုပ်သမားဆိုတာကို ခန့်မှန်းမိသည် ။ ထိုလူကြီးနောက်က လိုက်ဝင်လာသည် ။ ဧည့်ခန်းဆီသို့ မရောက်မီကတည်းက ဧည့်ခန်းထဲက စကားပြောသံမှာ သူမဆီသို့ လွင့်လာသည် ။

ယောက်ျားသံနှစ်သံအနက် တစ်သံက အသက်ကြီးသော ယောက်ျားသံဖြစ်ပြီး တစ်သံက လူငယ်သံပါ။ ပြီးတော့ ဒီအသံမျိုး ကြားဖူးသလိုလို ရှိနေသည် ။ ထိုသို့တွေးနေစဉ်မှာ ပဲ ဧည့်ခန်းထဲသို့ သန္တာကြည်ဖြူ ရောက်သွားပါသည် ။

စကားသံများ တိတ်ဆိတ်သွားသလို သူမထံသို့ ကြည့်လာသော မျက်ဝန်းနှစ်စုံကို သန္တာကြည်ဖြူ တွေ့လိုက်ရသည် ။ အံ့ဩမှ င်တက်စွာနှင့် ရပ်နေသူနှစ်ဦးအနက် နောက်လူငယ်ဆီသို့ ကြည့်နေမိသည် ။

အသက်ကြီးကြီးသူရဲ့ အကြည့်မှာ သူမရဲ့ မျက်နှာပေါ်သို့ အံ့ဩမှ င်တက်မိစွာ ကျရောက်နေသည် ကို သန္တာကြည်ဖြူ သတိမထားမိပါ။ စက္ကန့်ပိုင်းလောက် တွေဝေသွားပြီးမှ ထိုလူကြီးက သန္တာကြည်ဖြူကို နှုတ်ဆက်လိုက်သည် ။

"ဟော.. မိန်းကလေး သန္တာကြည်ဖြူ ရောက် လာပြီကိုး"

"ဟုတ်.. ဟုတ်ကဲ့ပါ"

"ကဲ .. ထိုင်ပါဦး၊ ဘဘက မင်းနောက်ကျနေလို့ မလာတော့ဘူးတောင် ထင်နေတာ"

"လမ်းမှာ နည်းနည်းနောက်ကျသွားလို့ ခွင့်လွှတ်ပါ ဘဘ"

လူငယ်ရဲ့ မျက်ဝန်းအစုံက သူမကို စူးစိုက်ကြည့်နေသလို ထိုအကြည့်တွေထဲမှာ မနှစ်မြို့မှုတွေ ပါနေသလို သန္တာကြည်ဖြူ ခံစားမိသည်။ ။

"ဪ.. မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ် တူမောင်ရေ၊ ဒီမိန်းကလေးက ယဉ်ကျေးမှုတက္ကသိုလ်က နောက်ဆုံးနှစ်ကျောင်းသူလေး သန္တာကြည်ဖြူတဲ့"

ဦးမောင်တင်ရဲ့ အကြည့်တွေက သူမရဲ့ မျက်နှာပေါ် စူးစိုက်စွာ ကျရောက်နေသည် ကို သန္တာကြည်ဖြူက သတိပြုမိသည်။ ။

"ဒါ ဦးရဲ့ တူမောင် ဒါရိုက်တာ အောင်ကျော်ဇေယျပါ"

သန္တာကြည်ဖြူ အံ့သြသွားရပြန်သည်။ ။ လမ်းမှာ သူမနှင့် ဆုံစည်းခဲ့သောသူသည် အလွန်နာမည်ကြီးသော ဒါရိုက်တာတစ်ယောက်ပါလား။ အောင်ကျော်ဇေယျက အလွန်တည်နေသော မျက်ဝန်းစိမ်းစိမ်းတွေနှင့် သူမကို ကြည့်နေသည်။ ။

"ကျွန်တော်နှင့် သူ ဆုံခဲ့ပြီးပါပြီ လေးလေး"

"ဟင်.. မင်းတို့ က ဘယ်တုန်းက ဆုံခဲ့ကြတာလဲ"

"လမ်းမှာ ဆုံခဲ့ကြတာပါ။ ကျွန်တော့်ကားနဲ့ သူ့ကို တိုက်မိမလို့ ဖြစ်သွားတယ်လေ"

"ဟုတ်လား၊ ဒါဆို တစ်ယောက်နာမည်
တစ်ယောက်သိပြီးကြပြီးပေါ့"

"လူချင်းသာ ဆုံခဲ့တာပါ။ နာမည်က ဒီရောက်မှ သိတာပါ"

"ကဲ ထိုင်ပါဦး၊ သန္တာကြည်ဖြူ"

"ဟုတ်ကဲ့ရှင့်"

လ မ ိုးမ ၊ အောင်ကျော်ဇေယျပြောခဲ့သော စကားကိုပြန်၍
အမှတ်ရပြီး သန္တာကြည်ဖြူရဲ့ မျက်နှာ ရဲရဲတွတ်နေသည် ။

သူ့ဦးလေးရဲ့ သဘောကောင်းတဲ့ အပေါ်မှာ အခွင့်အရေးတွေယူတဲ့
လူတွေရှိနေတယ်လို့ သူပြောခဲ့တယ်။ ငါ့ကို သူ အဲလိုထင်နေပြီလား မ
သိဘူး။

"သူက လေးလေးဆီ ဘာလာလုပ်တာလဲ"

"သင်တန်းဆင်းပွဲအတွက် လာပြီး အကူအညီတောင်းတာပါ"

ဖျတ်ခနဲ အောင်ကျော်ဇေယျရဲ့ မျက်နှာကို သန္တာကြည်ဖြူ လှမ်းကြ
ည့်လိုက်သည် ။ အောင်ကျော်ဇေယျရဲ့ မျက်ဝန်းထဲမှာ သူမကို အခွင့်အ
ရေးသမားတစ်ယောက်လို့ စွပ်စွဲနေသော အကြည့်ကို တွေ့လိုက်ရသည်
။ အလွန်မျက်နှာပူစွာနှင့် မျက်လွှာကို ချလိုက်သည် ။

"ကဲ.. ကျော်ကျော် မင်းသွားစရာရှိတာ သွားလေကွာ၊ လေးလေးနဲ့
သူနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောမလို့ "

"ရပါတယ် လေးလေး၊ နောက်မှ သွားမယ်"

"ခုနကပဲ မင်းပြန်မယ်၊ ကိစ္စရှိလို့ ဆိုပြီး ခုတော့ ဘယ်လိုဖြစ်သွားရ
တာလဲ"

"ကိစ္စက အရေးမကြီးပါဘူး"

"မေရှိန်ကိုခေါ်ပြီး လေးလေးဆီ ပြန်လာရမှာ မဟုတ်လား၊ သွားခေါ် ခဲ့လေကွာ"

မသွားချင်သော အောင်ကျော်ဇေယျကို ဦးမောင်တင်က အတင်း သွားခိုင်းနေသည်။ ။

ဦးမောင်တင်ကို စိတ်မချစွာနှင့် အောင်ကျော်ဇေယျက ထားပြီး ထွက်လာခဲ့ရသည်။ ။

သန္တာကြည်ဖြူသည် အခွင့်အရေးတစ်ခုအတွက် သူ့ဦးလေးဆီသို့ လာသည် ဆိုတာ သိလိုက်ရပြီး သန္တာကြည်ဖြူအပေါ်တွင် အထင်သေးစိတ်များ ဖြစ်သွားသည်။ ။ ကားကို ရန်ကုန်ဆီသို့ မြန်မြန်ပင် ဦးတည်မောင်းလာခဲ့သည်။ ။

အခန်း (၃)

"ထိုင်ပါဦး သန္တာကြည်ဖြူ၊ အေးအေးဆေးဆေးပဲ မဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘဘ"

ဦးမောင်တင်က သူ့ကိုယ်သူ ဘဘဟု ပြော၍
သန္တာကြည်ဖြူကလည်း ရဲရဲတင်းတင်းပင် ဘဘဟု ခေါ်လိုက်သည်။ ။

"မိန်းကလေး ကျောင်းသင်တန်းဆင်းပွဲမှာ ရာမပြဇာတ်ထဲမှာ ပါတယ်ဆို"

"ဟုတ်ပါတယ် ဘဘ၊ မယ်သီတာအခန်းကပါ"

"ဟုတ်ပြီ၊ အဲဒီအခန်းကိုရော နိုင်နိုင်နင်းနင်း ကပြနိုင်ရဲ့ လား"

"ကျောင်းက သင်ထားတာကို အစွမ်းကုန် ကြိုးစားထားပါတယ်"

"သီချင်းအနေနဲ့ ရော ဘာကို မိန်းကလေး ကျင့်ထားပြီးပြီလဲ"

သင်တန်းဆင်းပွဲအတွက် အထူးတလည် မကျင့်ရသေးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မျှော်တော်ယောင်ပတ်ပျိုးကို ဆိုမလားလို့ စဉ်းစားနေပါတယ်"

"ဟင်.. ဟုတ်လား"

ဖျတ်ခနဲ ဦးမောင်တင်ရဲ့ အကြည့်က သန္တာကြည်ဖြူထံသို့ ရောက်လာသည်။ ။ ဦးမောင်တင်ရဲ့ မျက်နှာသည် စိတ်ဝင်စားမှုများ ဖြင့် လေးန

ကံနေသည် ကို တွေ့ရသည်။ ။

"မျှော်တော်ယောင် ပတ်ပျိုးနဲ့ နာမည်ကြီးခဲ့တဲ့ ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ် သုံးဆယ့်ငါးနှစ်လောက် မင်းသမီးကြီးတစ်ယောက်ကို မိန်းကလေး သိခဲ့ ဖူးလား"

"ဟို.. ဟို.. အသေအချာတော့ မသိခဲ့ပါဘူး"

"မြနှင်းဆီဆိုတဲ့ အငြိမ့်မင်းသမီးတစ်ယောက်ရဲ့ နာမည်ကို မိန်းက လေး ကြားရောကြားဖူးလား"

"အဲဒီနာမည်ကိုတော့ ကြားဖူးပါတယ်"

"အဲဒီ မြနှင်းဆီက အနောက်နန်းတော် မမြလေးရဲ့ မျှော်တော်ယောင် ပတ်ပျိုးနဲ့ နာမည်ကြီးခဲ့ဖူးတယ်လေ၊ ပြီးတော့ ထွင်ထားတဲ့ ကကွက် တွေနဲ့ လူကြိုက်များ ခဲ့တယ်"

ဦးမောင်တင်ရဲ့ မျက်နှာမှာ ရီဝေမှိုင်းပျ အံ့ဆိုင်းသွားသည် ကို တွေ့ ရသည်။ ။ အတိတ်ရဲ့ ဖြစ်ရပ်တစ်ခုက ဦးမောင်တင်ကို လွှမ်းမိုးဖမ်းစား လိုက်ပြီးဆိုတာ သန္တာကြည်ဖြူက ရိပ်စားမိသွားသည်။ ။

"အဲဒီ မင်းသမီးရဲ့ အဆိုအကတွေကို မိန်းကလေး မကြည့်ချင်ဘူး လား"

"ကြည့်ချင်တာပေါ့ ဘာဘယ်၊ ခု သူက ဘယ်မှာ လဲဟင်"

"ဆုံးသွားတာ သုံးဆယ့်ငါးနှစ်ရှိရောပေါ့ကွယ်"

"ရှင်"

ဦးမောင်တင် စိတ်များ နှံ့ပါလေစဆိုသည့် အကြည့်နှင့် ဦးမောင်တင် ကို သန္တာကြည်ဖြူက ကြည့်နေသည်။ ။

"မိန်းကလေးကို ကြည့်ရတာ သိပ်ပြီး အံ့သြထူးဆန်းနေသလိုပဲ"

"ဟို.. ဟို ဒေါ်မြနှင်းဆီဆုံးသွားတော့ သူ့ရဲ့ အကကို ဘယ်လိုကြည့်ရမလဲဆိုတာ စဉ်းစားနေတာပါ"

"ဒါများကွယ် သူ့အကတွေကို ရုပ်ရှင်ရိုက်ထားခဲ့ပြီး ဖလင်က ကောင်းနေသေးရင် ကြည့်လို့ ရတာပေါ့ကွယ်"

"ဒါဆို ဒေါ်မြနှင်းဆီရဲ့ အကကို ရိုက်ထားခဲ့တယ်ပေါ့နော်"

"ဟုတ်တာပေါ့၊ မိန်းကလေးစိတ်ဝင်စားရင် ဘာဘဝပြမယ်၊ ဘာမှာပဲ ရိုဂျက်တာအသေးလေး ရှိတယ်၊ လာကြည့်ပါဦး"

ဦးမောင်တင်က ခေါ်သွား၍ သန္တာကြည်ဖြူက ဦးမောင်တင်နောက်သို့ လိုက်သွားသည်။ ။ အောက်ထပ်မှာ ရှိသော အခန်းတစ်ခန်းဆီသို့ ခေါ်သွားသည်။ ။ ကုလားထိုင် လေးငါးဆယ်လုံးလောက်သာ ရှိသော ရုပ်ရှင်ရုံအသေးစားကို တွေ့ရသည်။ ။

"ဆယ့်ငါးမိနစ်သာကြာတဲ့ ကကွက်လေးကို မိန်းကလေး ကြည့်ကြည့်ပါဦးကွယ်"

တစ်ချိန်က ချောမွေ့ခန့်ညားသော အသွင်အပြင်က အသက်ခုနစ်ဆယ်အရွယ် ဦးမောင်တင်ရဲ့ မျက်နှာပေါ်ဝယ် ထင်ကျန်ရစ်ပါသေးသည်။ ။ ဆွေးဆွေးမြည့်မြည့်တွေရှိနေသော ဦးမောင်တင်ကို သန္တာကြည်ဖြူက ကြည့်ရင်း တွေးနေသည်။ ။

"ဘာမှာ ကြေကွဲစရာကောင်းတဲ့ အတိတ်ဇာတ်လမ်းတွေ ရှိနေတယ် ထင်ပါရဲ့ "

"ကဲ... မိန်းကလေး ထိုင်ပါဦး"

သန္တာကြည်ဖြူကို ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်စေပြီး အခန်းကို အမှောင်ချ လိုက်သည်။ ။ ပြီးတော့ ပရိဂျက်တာပြစက်လေးကိုဖွင့်ပြီး မြှင်းဆီရဲ့ အ ကကို ပြသသည်။ ။

သန္တာကြည်ဖြူက အသက်သုံးဆယ်အရွယ်လောက်ရှိ မြှင်းဆီရဲ့ ကကြိုးကကွက်များကို အသေအချာလေ့လာရင်း မြှင်းဆီရဲ့ မျက်နှာကို အသေအချာ ကြည့်မိသည်။ ။

"ဟင်... ဒေါ်မြှင်းဆီဟာ ငါနဲ့ အတော်တူနေပါလား"

အံ့ဩမှ င်တက်မိစွာနှင့် မြှင်းဆီရဲ့ အလှမျက်နှာကို ငေးကြည့်နေမိ သည်။ ။ ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့်အကြာမှာ ပြီးဆုံးသွားပြီမို့ ဦးမောင်တင်က စ က်ကို ပိတ်လိုက်သည်။ ။

အခန်းထဲက မီးများကို ပြန်ဖွင့်လိုက်သည်။ ။ မီးရောင်အောက်မှာ အ လွန်ကြေကွဲနေသော ဦးမောင်တင်ရဲ့ မျက်နှာကို သန္တာကြည်ဖြူ တွေ့ရှိ လိုက်သည်။ ။ ဦးမောင်တင်ရဲ့ မျက်ဝန်းတွေကလည်း လွန်စွာ ရီဝေနေပါ လား။

"ဘယ်လိုလဲ မိန်းကလေး ကကွက်တွေက မယဉ်ဘူးလား၊ မနုဘူး လား၊ ပြောစမ်းပါဦးကွယ်"

"ဘဘရယ် သိပ်ကို လှပညက်ညောတဲ့ ကကွက်ပါ။ ဒေါ်မြှင်းဆီရဲ့ အကက တစ်ဖက်ကမ်းမြောက်အောင် တော်လှပါတယ်ရှင့်"

"အင်း.. ဒီကကွက်တွေကို ကျောင်းဆင်းပွဲမှာ မိန်းကလေး ပွဲမထုတ် ချင်ဘူးလား"

"ဘဘက ခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင် ကျွန်မ အသုံးပြုချင်ပါတယ်"

"ရုပ်ရှင်ထဲက ကကွက်ကို အရယူကျင့်နိုင်ပါ့မလား"

"ကျင့်နိုင်မယ် ထင်ပါတယ်"

"ဘာအထင်ပြောရရင် တစ်ပတ်လောက် မိန်းကလေး ကျင့်လိုက်ရင် ရမှာ ပါ"

ဦးမောင်တင်ရဲ့ စေတနာကို သန္တာကြည်ဖြူက မယုံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားသည်။ ဒါကြောင့်လည်း တူဖြစ်သူ အောင်ကျော်ဇေယျက ဦးလေးရဲ့ ရက်ရောမှုကို စိတ်မချဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလော။ အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်ခဲ့ကြသည်။

"မြနှင်းဆီ ဘယ်မှာ ဘာကြောင့် ဆုံးတယ်ဆိုတာကိုရော မမေးတော့ဘူးလား"

"ဟုတ်.. ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မ သိချင်ပါတယ် ဘာ"

"ဒီလှေကားပေါ်ကနေ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးဆယ့်ငါးနှစ်လောက်က မြနှင်းဆီ ချော်ကျခဲ့တယ်။ သူ့ကို ဒီဧည့်ခန်းထဲကို ပွေ့ချီလာတယ်လေ။ ဒီနေရာမှာ ပဲ မြနှင်းဆီ အသက်ပျောက်ခဲ့ရတာပေါ့ကွယ်"

"ရှင်"

မယုံနိုင်လောက်အောင် သန္တာကြည်ဖြူက ခံစားသွားရသည်။ ။ အလွန်ကြေကွဲဝမ်းနည်းနေသော ဦးမောင်တင်ရဲ့ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းခြင်းများ စွာ ဖြစ်ရသည်။ ။

"ဘာနဲ့ လက်ထပ်ခါနီး သုံးရက်အလိုမှာ မြနှင်းဆီ အသေဆိုးနဲ့ သေဆုံးသွားခဲ့ရတယ်ကွယ်"

"အို.. ဖြစ်ရလေရှင်"

ဦးမောင်တင်ရဲ့ စကားက ရင်ထဲကို စူးကျည်ပြီး နာကျင်သွားစေသည်

။ စိတ်မကောင်းလွန်စွာနှင့် ဦးမောင်တင်ရဲ့ ကြေကွဲနေသော မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည် ။

"ကျွန်မ စိတ်မကောင်းပါဘူး ဘာဘရယ်၊ ကျွန်မကြောင့် ဘာဘရဲ့ ရင်ထဲက ဝေဒနာဟောင်းတွေ ပြန်ခံစားရတာကို ခွင့်လွှတ်ပါ"

"မိန်းကလေးကြောင့် ဘာဝေဒနာဟောင်းတွေ ပြန်ခံစားရတာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ အဲဒီဝေဒနာတွေက ဘာဘရင်ထဲမှာ တစ်နေ့မပြတ် သတိရခံစားနေရတဲ့ ဝေဒနာပါ"

"ဘာဘနဲ့ ထပ်တူထပ်မျှ ကျွန်မ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရပါတယ်ရှင်"

"မိန်းကလေးကို မြင်လိုက်ကတည်းက မြန်းဆီနဲ့ သိပ်တူလွန်းလို့ အံ့သြမိတယ်"

"ကျွန်မကြောင့် ဘာစိတ်မကောင်းဖြစ်ရတာကို ခွင့်လွှတ်ပါ၊ ဒေါ်မြနှင်းဆီနဲ့ ကျွန်မ တကယ်ပဲ တူပါသလား ဟင်"

"အတော့်ကို တူပါတယ်၊ စောစောက ဝိတ်ကားပေါ်မှာ မိန်းကလေးတွေ့ပြီးရောပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့ တူတယ်ဆိုတာ သတိပြုမိပါတယ်"

"ကဲ အပေါ်လိုက်ခဲ့ပါဦး၊ မိန်းကလေးကို ပြစရာရှိတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ဘာ"

ဦးမောင်တင်နဲ့ အတူ လှေကားရင်းဆီသို့ လျှောက်ခဲ့သည် ။ ဒီနေရာမှာ ဒေါ်မြနှင်းဆီ လိမ့်ကျခဲ့ပါသလားဆိုတာ အသိဝင် လာပြီးမွှေးညင်းများ ပင် ထလာသည် ။ ဦးမောင်တင်က လှေကားပေါ်တက်သည် မို့ သန္တာကြည်ဖြူပါ လိုက်၍ တက်ခဲ့သည် ။

အပေါ်ထပ်မှာ အခန်းတွေအများကြီးရှိသည် ကို တွေ့ရသည်။ ။ ထိပ်ဆုံးက ဘုရားခန်းကို လွန်မြောက်၍ သုံးခန်းမြောက်ရှေ့မှာ ဦးမောင်တင်က ရပ်လိုက်သည်။ ။

"ဒါ မြန်းဆီရဲ့ အခန်းလေ"

စေ့ထားသောအခန်းတံခါးကို ဦးမောင်တင်က သာသာလေး တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။ ။

"ဒီအခန်းမှာ သူ့ခမျာ လေးငါးရက်ပဲ နေသွားရရှာတယ်လေ"

လက်မထပ်မီ လေးငါးရက်အလိုမှာ သည် အိမ်သို့ ပြောင်းလာနေသည် ဆိုသည် ကို သန္တာကြည်ဖြူက သဘောပေါက်သွားသည်။ ။ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့ကြသည်။ ။ အခန်းက သားသားနားနား ပြင်ဆင်ထားသလို လက်ရှိလူနေနေသည့်ပုံစံအတိုင်း သန့်ရှင်းသပ်ရပ်နေသည်။ ။ ဦးမောင်တင်က ပိတ်ထားသော ဗီရိုတစ်လုံးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ။

သင်းပျံ့သော ပရုတ်လုံးအနံ့က ထောင်းခနဲ သင်းပျံ့လှိုင်ပြီး ထွက်သည်။ ။ မတ်တတ်ဗီရိုကြီးထဲမှာ ချိတ်ထားသောအဝတ်အစားများကို တွေ့ရသည်။ ။ ထိုင်မသိမ်းတစ်ထည်ကို ဦးမောင်တင်က ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ။

"ဒီအဝတ်အစားကို မှတ်မိလား"

"ဒီအဝတ်အစားကို ကြည့်ပြီး သန္တာကြည်ဖြူက ဇေဝေဝါဖြစ်နေသည်။ ။

"စောစောက မိန်းကလေးက မြန်းဆီ ကတာကို ကြည့်ခဲ့ပြီးပြီလေ၊ အဲဒီအကတုန်းက ဝတ်ထားတဲ့ အဝတ်အစားလေ"

အဖြူအမည်းဖလင်မို့ ဒေါ်မြန်းဆီ ဝတ်ဆင်ထားသော အဝတ်အစားအရောင်ကို သန္တာကြည်ဖြူက ခန့်မှန်း၍ မရပါ။ ။ မျက်စိရှေ့မှာ တွေ့ရ

သော ပန်းနုရောင် ထိုင်မသိမ်းနှင့် နိုင်လွန်အင်္ကျီက အလွန်လှပသည် ကို တွေ့ရသည်။ ။

"မြနှင်းဆီက မိန်းကလေးနဲ့ ဆင်သလို အလုံးအရပ်လဲ တော်တော် လေးတူညီတယ်၊ ဒီထိုင်မသိမ်းဝတ်စုံက မိန်းကလေးနဲ့ ဆို တော်မယ်ထင်တယ်"

"သုံးဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့် ကြာမြင့်ခဲ့ပြီဖြစ်သော ဝတ်စုံသည် ဆွေးလှ ဆွေးခင်ဖြစ်နေမှာ ပဲလို့ သန္တာကြည်ဖြူက တွေးလိုက်သည်။ ။

"ဒီဝတ်စုံနဲ့ မိန်းကလေးကို ကြည့်ချင်လို့ အပန်းမကြီးရင် ဝတ်ပြပါလားကွယ်"

ဦးမောင်တင်ရဲ့ တောင်းဆိုနေသော မျက်ဝန်းထဲမှာ သူမကို သိပ်ဝတ်စေချင်သည် ဆိုသော အရိပ်အယောင်များကို တွေ့ရှိလိုက်ရသည်။ ။

"ဘာ ဝတ်စေချင်ရင် ကျွန်မ ဝတ်ပြပါမယ်"

"အေးကွယ် ဝတ်ပြီး အောက်ဆင်းခဲ့ပါ။ မစိန်က မြနှင်းဆီရဲ့ ဆံထုံးပုံကိုပါ ထုံးတတ်တာကွယ်၊ မစိန်ကို လွှတ်လိုက်မယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ဘာ"

ဦးမောင်တင် အောက်ဆင်းသွားသည်။ ။ ဒေါ်မြနှင်းဆီရဲ့ အခန်းက တိတ်ဆိတ်နေ၍ သန္တာကြည်ဖြူရဲ့ ရင်ထဲမှာ ချောက်ချားသလိုပင် ဖြစ်လာသည်။ ။ ထိုအချိန်မှာ ဒေါ်စိန်ဆိုသော အမျိုးသမီးကြီး အခန်းထဲ ဝင်လာသည်။ ။

"ဒေါ်ဒေါ်က ဒေါ်စိန်လေ"

ဒေါ်စိန်က တွေ့တွေ့ချင်း သူဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာကို ပြောသည်။ ။

"ဟုတ်ကဲ့ စောစောက ဘာဘပြောသွားပါတယ်"

"မမမြနှင်းဆီရဲ့ ထိုင်မသိမ်းကို ဝတ်ကြည့်ခိုင်းတယ်ဆို"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"အတော့်ကို ထူးဆန်းတာပဲ၊ အစ်ကိုကြီးက မမမြနှင်းဆီရဲ့ ပစ္စည်းမှန်သမျှ မထိရက် မတို့ ရက်နဲ့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ပေးဝတ်တာ မဟုတ်ဘူး "

"ဟုတ်လား"

"မေရှိန်က တစ်ခါတောင်းဝတ်တာတောင် ပေးမဝတ်ဘူးလေ"

"မေရှိန်ဆိုတာ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးကို ပြောတာလား"

"ဟုတ်တယ်"

"ဘာနဲ့ သိပ်ခင်တာပဲလား"

"ဟုတ်တယ် ကဲ.. အဝတ်လဲကြရအောင်"

ဒေါ်စိန်ရဲ့ အကူအညီနှင့် ဒေါ်မြနှင်းဆီရဲ့ ဝတ်စုံကို ဝတ်လိုက်သည်။ ဝတ်ဆင်ပြီး ကြေးမုံပြင်မှာ ထင်ဟပ်လာသော သူမရဲ့ ပုံကို ကြည့်နေမိသည်။

"အင်း.. မိန်းကလေးက မမမြနှင်းဆီနဲ့ အတော်တူတာပဲ၊ ဆံထုံးလေးပါ ထုံးလိုက်ရင် ပိုတူသွားမယ်"

"ဒေါ်စိန်က ထုံးတတ်လို့ လား"

"မမမြနှင်းဆီရဲ့ ဆံထုံးကို ထုံးပေးဖူးပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မိန်းကလေးဆံပင်က တိုနေတော့ ကြည့်ကျက်လုပ်ရမှာ ပေါ့"

ပန်းသာသာရှိသော ဆံပင်ကို ကိုင်ကြည့်ပြီး ဒေါ်စိန်က ဆံထုံးကို ဘ

ယ်လိုပုံ ထုံးရမည်ကို စဉ်းစားပြီး ထုံးဖွဲ့ပေးသည် ။
တဖြည်းဖြည်းပြောင်းလဲလာသော သူမရဲ့ ဆံပင်ပုံကို ကြည့်ပြီး သန္တာကြည်ဖြူက တအံ့တဩ ဖြစ်နေသည် ။

ပြင်ဆင်လိုက်တော့မှ ဒေါ်မြနှင်းဆီနှင့် သူမ ပိုတူလာသည် ။

"အင်း ဒီလို ဆံထုံးပုံစံနဲ့ ဆိုတော့ မိန်းကလေးက မမမြနှင်းဆီအငယ်စားလေး ဖြစ်သွားတယ်ကွယ်"

ကြေးမုံပြင်က သူမရဲ့ ပုံရိပ်ကို အံ့ဩမှ င်တက်စွာ ငေးနေမိသည် ။

"ဒေါ်စိန် ဆင်းနှင့်မယ်နော်။ နေ့လယ်စာလက်ဖက်ရည်သောက်ပြီးမှ ပြန်နော်"

တွေဝေငေးမောနေမိ၍ ဒေါ်စိန်ပင် ပြန်ပြီးမဖြေလိုက်နိုင်ပါ။ ဒေါ်စိန် ထွက်သွားပြီးမှ လှေကားဆီသို့ လျှောက်ခဲ့သည် ။ လှေကားထိပ်ရောက်စဉ် အောက်ထပ်မှ စကားသံများကို ကြားရသည် ။

အောင်ကျော်ဇေယျအသံနှင့် ဦးမောင်တင်အသံအပြင် အမျိုးသမီး ငယ်ငယ်တစ်ယောက်ရဲ့ အသံကို ကြားရသည် ။ ထိုစဉ်မှာ လှေကားခြေရင်းသို့ အောင်ကျော်ဇေယျ ရောက်လာသည် ကို တွေ့ရသည် ။

လှေကားကို လှမ်းတက်ရန် ပြင်ပြီး အပေါ်သို့မော့ကြည့်ခိုက် သန္တာကြည်ဖြူကို တွေ့လိုက်ရပြီး မှ င်တက်မိစွာ ကြည့်နေသည် ။

"ဟင်.. ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ။ အဲဒါဘယ်သူပေးဝတ်တာလဲ"

လှေကားကို နှစ်ထပ်ကျော် အလောတကြီး တက်လာသည် ။ ဒေါသမျက်ဝန်းကြီးနှင့် ကြည့်ပြီး ရန်ထောင်သည် ။

"ဘာ အို.. ကျွန်မသဘောနဲ့ ဝတ်လို့ ရမလား၊ ပစ္စည်းကို သူပေးဝတ်

လို့ ဝတ်တာပါ"

"မင်းက အတော်ခြေသွက်တာပဲ"

ထိုသို့ပြောပြီး သူမကို ဖြတ်တက်သွားသည်။ ။

အောင်ကျော်ဇေယျစိတ်ထဲမှာ သူမကို သူ့ဦးလေးအား လာရောက်လိမ့်ညာစားနေသူ ထင်နေသည် ဆိုတာကို သေချာသိလိုက်သည်။ ။

ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဆီးကြိုနေသော ဦးမောင်တင်ရဲ့ မျက်ဝန်းထဲမှာ သန္တာကြည်ဖြူကို ဆွေးဆွေးမြည်းမြည်းကြီးနှင့် ကြည့်နေသည်။ ။

"အင်း.. လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးဆယ့်ငါးနှစ်က မြှင်းဆီကို တွေ့လိုက်ရသလို ပါပဲကွယ်"

တိုးတိုးလျလျ ပြောလိုက်သော ဦးမောင်တင်ရဲ့ စကားကို အနီးကပ်ရှိနေသော သန္တာကြည်ဖြူ ကြားလိုက်သည်။ ။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရှိနေသော ရုပ်ရှင်မင်းသမီး မေရှိန်က ဦးမောင်တင်ရဲ့ စကားကို မကြားပါ။ သန္တာကြည်ဖြူကို တအံ့တဩ ကြည့်နေသည်။ ။

"လေးလေး အဲဒါ ဒေါ်မြနှင်းဆီရဲ့ ထိုင်မသိမ်းမဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်"

"မေရှိန်ကိုတော့ တစ်ခါမှ ပေးမဝတ်ဘူး၊ သူ့ကိုကျတော့ ပေးဝတ်တယ်၊ သူ ဘယ်သူလဲ"

"သူလား၊ ဘာဘရဲ့ တပည့်တစ်ယောက်လို့ ပဲ ဆိုပါတော့"

မေရှိန်ရဲ့ မျက်ဝန်းထဲမှာ မလိုတမာသော အကြည့်များ ရှိနေသည် ကို သန္တာကြည်ဖြူက တွေ့လိုက်ရသည်။ ။

"မြနှင်းဆီနဲ့ တူတယ်မဟုတ်လား မေရှိန်"

မတူတူအောင် ပြင်ထားတာကိုး"

"မဟုတ်ပါဘူးကွယ် အတော်လေး ဆင်ပါတယ်"

"မိန်းကလေးရယ် အဲဒီအခန်းရှေ့မှာ ရှေ့နောက်လျှောက်ပြပါဦး"

သန္တာကြည်ဖြူက ကြောင်စီစီလေး ဖြစ်သွားသော်လည်း ဦးမောင်တင်ခိုင်းသည့်အတိုင်းကို သန္တာကြည်ဖြူ လုပ်ပေးလိုက်သည်။ ။ ထိုအချိန်မှ အောင်ကျော်ဇေယျက ဧည့်ခန်းထဲ ပြန်ရောက်လာသည်။ ။ လူသုံးယောက်က သန္တာကြည်ဖြူရဲ့ လှုပ်ရှားမှုကို စူးစိုက်ပြီး ကြည့်နေကြသည်။ ။ အကြည့်ချင်းက မတူကြပါ။ ။ ဦးမောင်တင်က ကျေနပ်လွမ်းဆွေးသောအကြည့်နှင့် အောင်ကျော်ဇေယျက ဒေါသအကြည့်။ ပြီတော့ မေရှိန်က မနာလိုဝန်တိုသောအကြည့်နှင့်ပါ။ ဦးမောင်တင်ရဲ့ ရှေ့သို့ သန္တာကြည်ဖြူက လာရပ်လိုက်သည်။ ။

"အဝတ်အစားတွေ ပြန်လဲလိုက်ရမလား ဘာ"

"အေးကွယ် လဲလိုက်ပါတော့"

သန္တာကြည်ဖြူက အပေါ်ထပ် ပြန်တက်ခဲ့သည်။ ။ ဒေါ်စိန်က အနောက်က ပါလာသည်။ ။ အဝတ်အစားများကို သန္တာကြည်ဖြူ ချွတ်လဲလိုက်သည်။ ။ ဒေါ်စိန်က ထိုင်မသိမ်းဝတ်စုံကို ဗီရိုထဲမှာ နေသားတကျ ပြန်၍ ချိတ်ထားလိုက်သည်။ ။

"ကျွန်မ အောက်ဆင်းတော့မယ်နော်"

"ကောင်းပါပြီကွယ်"

ဒေါ်စိန်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး အောက်ထပ်သို့ ပြန်ဆင်းလာခဲ့သည်။ ။ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဦးမောင်တင်နှင့် အောင်ကျော်ဇေယျတို့ နှစ်ယောက်က ရယ်မောပြောဆိုနေကြသည်။ ။ သန္တာကြည်ဖြူ သူတို့ အနားလည်း

ရောက်သွားတော့ အောင်ကျော်ဇေယျက မေရီနီပါ အရယ်ရပ်သွားကြသည်။ သန္တာကြည်ဖြူကို အသက်မပါသောအပြုံးများ နှင့် ကြည့်သည်။ ။

"ကျွန်မ ပြန်လိုက်ဦးမယ် ဘာ၊ ဘယ်နေ့လာခဲ့ရမလဲဆိုတာ သိပါရစေ"

"မနက်ဖြန် ကိုးနာရီကစပြီး တစ်နေ့ကို နှစ်နာရီ သုံးနာရီလောက် ကျင့်လိုက်ရင် တစ်ပတ်ဆို ဟန်ကျသွားမှာ ပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဘာ၊ ကျွန်မကို ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး"

"နေဦးလေ မစိန်က လက်ဖက်ရည် လုပ်နေတယ်၊ သောက်သွားလိုက်ပါဦး"

ဦးမောင်တင်က ဖိတ်ခေါ်သဖြင့် သန္တာကြည်ဖြူက သူတို့ အနားမှာ ထိုင်လိုက်သည်။ ။

"လေးလေးက သူ့ကို ဘာလုပ်ဖို့ ခေါ်ထားတာလဲ"

"မြနှင်းဆီရဲ့ အကကို ကြည့်ခိုင်းပြီး လေ့ကျင့်ခိုင်းတာလေ"

"ဘာလုပ်ဖို့ လဲ"

"သူတို့ ကျောင်းဆင်းပွဲမှာ ကဖို့ ပေါ့ကွယ်"

"လေးလေးကလဲ ကျန်းမာရေးလဲ သိပ်ကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး ။ ဘာလို့ အပိုအလုပ်တွေ အပင်ပန်းခံပြီး လုပ်နေရတာလဲ"

မလိုလားမှုကို အောင်ကျော်ဇေယျက တိတိလင်းလင်းကြီး ဖော်ထုတ်သည်။ ။ သန္တာကြည်ဖြူမှာ အတော်လေးအနေရ အထိုင်ရခက်နေသည်။ ။

"မိန်းကလေးက လိုလိုလားလားရှိသလို လေးလေးကလဲ အဲဒီအက

ကို သူ့ကို ကစေချင်တယ်လေ"

"ခက်ပါလား လေးလေးရယ်၊ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ မသိသေးဘဲနဲ့ လေးလေးတို့ က ကူညီချင်တာအရင်ပဲကိုး"

သူမအပေါ် မလိုလားမှုကို ပေါ်တင်ကြီးပြောနေ၍ သန္တာကြည်ဖြူမှာ ရှက်၍ မျက်နှာပူနေပါသည်။ ။ သန္တာကြည်ဖြူရဲ့ ခံစားမှုကို ဦးမောင်တင် က သိပြီး အားနာနေသည်။ ။ ထိုအချိန်မှာ ဒေါ်စိန်က လင်ပန်းအပြည့် လက်ဖက်ရည်၊ မုန့်တို့ဖြင့် ရောက်လာသည်။ ။

"ဗိုက်ဆာနေတာနဲ့ အတော်ပဲ မစိန်ရေ၊ လက်ဖက်ရည် ပေးစမ်းပါကွယ်"

ဦးမောင်တင်က စကားလမ်းကြောင်းကို ပြောင်းပြီး အခြားကိစ္စရပ်များ သို့ ဦးတည်ပစ်၍ အောင်ကျော်ဇေယျရဲ့ တိုက်ခိုက်မှု ဒဏ်ကနေ သန္တာကြည်ဖြူ လွတ်မြောက်ခဲ့ရသည်။ ။

လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီး နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်လာခဲ့သည်။ ။
